

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121200143
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121200143.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD., v spore žalobcu: A. B. C., so sídlom D. XX, XXX XX E., IČO: XXXXXXXX, proti žalovanému: E. F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXClarke D., G., H. I., I., právne zastúpenému BENČÍK & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Aurela Stodolu 12, 080 01 Prešov, IČO: 36 860 441, o zaplatenie 11.250,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 8C/1/2021-209 z 10. marca 2022 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v I. výroku v časti, v ktorej súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.750,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.750, eur od 2. júna 2019 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Zrušuje rozsudok v I. výroku v časti, v ktorej súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.250,- eur s príslušenstvom a v III. výroku a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručou Okresnému súdu Prešov 8. decembra 2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia 11.250,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 2. júna 2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že 10. novembra 2017 a 11. novembra 2017 prevzal obhajobu žalovaného v jeho trestných konaniach. V súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška o odmenách a náhradách advokátov“) 10. novembra 2017 uzatvoril so žalovaným dohodu o odmene advokáta za poskytovanie právnych služieb. V článku II. tejto dohody je upravená odmena, ktorá mu prináleží za poskytovanie služieb, s ktorou bol žalovaný oboznámený a s ktorou výslovne súhlasil, čo deklaroval svojím podpisom na tejto dohode. Žalovaný nevyslovil žiadny nesúhlas so znením dohody o odmene advokáta za poskytovanie právnych služieb počas celej doby poskytovania právnych služieb ani túto dohodu nevypovedal, hoci mu to umožňoval článok III. tejto dohody. Od momentu podpisu splnomocnení poskytoval žalovanému právne služby riadne, svedomito a včas. Žalovaný bol riadne a včas oboznámený s výškou jeho odmeny a mal dostatok času vysloviť akékoľvek námietky, ale počas celého obdobia poskytovania právnych služieb sa tak nestalo, z čoho podľa neho vyplýva, že s podmienkami dohody o odmene advokáta za poskytovanie právnych služieb žalovaný súhlasil. Žalovanému boli 13. marca 2019 zaslané vyúčtovania z 20. februára 2019 a z 21. februára 2019 vyhotovené v zmysle vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov a dohody o odmene advokáta za poskytovanie právnych služieb. Žalovaný bol listom z 15. mája 2019 vyzvaný na splnenie tohto svojho záväzku. Žalovaný ho listom z 28. mája 2019 požiadal o opätovné predloženie

rozpisu jeho výdajov od 29. marca 2018 do 3. októbra 2018 a od 10. mája 2018 do 30. augusta 2018. V prípade rozpisu údajov sa jedná o trovy právneho zastúpenia, ktoré boli špecifikované vo vyúčtovaniach trov právneho zastúpenia, ktoré boli žalovanému zaslané.

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 10.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.000,- eur od 2. júna 2019 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78 %.

Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 1 ods. 2, § 24 ods. 1, ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), § 2 ods. 1, ods. 2, § 16 ods. 3 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov, § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Úroky z omeškania priznal súd žalobcovi v súlade s ustanovením § 563, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný 10. novembra 2017 uzatvorili dohodu o odmene advokáta za poskytovanie právnych služieb, predmetom ktorej bolo poskytovanie právnych služieb vo veci vedenej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Prešov pod sp. zn. ČVS: ORP-766/1-VYS-PO-2017 podľa § 201 ods. 1 TZ a § 369 ods. 1 ods. 2 písm. a) TZ a vo veci vedenej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Prešov pod sp. zn. ČVS: ORP-1121/1-VYS-PO-2017 a ktorou bola dohodnutá odmena za jeden úkon právnej služby vo výške 250,- eur vrátane 20 % DPH. Žalovaný 10. novembra 2017 udelil žalobcovi plnomocenstvo na obhajovanie a zastupovanie vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: ORP-766/1-VYS-PO-2017 podľa § 201 ods. 1 TZ a § 369 ods. 1 ods. 2 písm. a) TZ. Žalovaný 11. novembra 2017 udelil žalobcovi plnomocenstvo na obhajovanie a zastupovanie vo veci nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona. Žalovaný 29. marca 2018 udelil žalobcovi plnomocenstvo na obhajovanie a zastupovanie vo veci sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. b) a písm. d) Trestného zákona a ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Žalobca 21. februára 2019 vyúčtoval žalovanému trovy obhajoby v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-3/1-VYS-PO-2018 vo výške 5.250,- eur za 21 úkonov právnej služby. Toto konanie bolo vedené pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v súbehu so zločinom sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona a zločinom obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. d) Trestného zákona a prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pričom na súde bolo vedené pod sp. zn. 5T/125/2018. Žalobca 20. februára 2019 vyúčtoval žalovanému trovy obhajoby v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP 766/1-VYS-PO-2017 vo výške 6.000,- eur za 19 úkonov právnej služby. Toto konanie bolo vedené pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona a iné, pričom na súde bolo vedené pod sp. zn. 33T/63/2018. Žalobca listom z 15. mája 2019 označeným ako „Predžalobná výzva“ vyzval žalovaného na zaplatenie 11.250,- eur do desiatich dní od doručenia tohto listu.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že žalovaný v rámci lehoty sudcovskej koncentrácie nespochybnil počet ani dĺžku trvania úkonov, ktoré mu boli vyúčtované 20. februára 2019 a 21. februára 2019 v tom zmysle, že by tieto úkony neboli vykonané. Preto považoval túto skutočnosť za nespornú a nevykonal dokazovanie oboznámením so súdnymi spismi Okresného súdu Prešov. Žalobca nezastupoval žalovaného v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 33T/75/2019. Žalobca a žalovaný si 10. novembra 2017 dohodli odmenu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 písm. d) vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov, t. j. inú ako stanovuje citovaná vyhláška, avšak to nie je vylúčené. Samotnú výšku zmluvnej odmeny nepovažoval za neprimerane vysokú v rozpore s dobrými mravmi, lebo žalobca na základe predmetnej dohody zastupoval žalovaného v trestnom konaní, ktoré bolo vedené pre viac trestných činov a základná sadzba tarifnej odmeny podľa § 12 ods. 3 písm. b) za obhajobu

pri zločine podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona bola v čase uzatvorenia predmetnej dohody vo výške 110,50 eur. Rovnaká sadzba bola aj za trestný čin podľa § 369 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a trestný čin podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona. V spojení s ustanovením § 13 ods. 3 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov by tak žalobca mal nárok na tarifnú odmenu vo výške 221,- eur [110,50 eur + 36,83 eur (1/3 zo sumy 110,50 eur) + 36,83 eur], teda iba o 29,- eur nižšiu ako podľa tejto dohody. Keďže žalobca je platcom DPH, sadzby tarifnej odmeny by sa zvýšila o sumu 44,20 eur na celkovú čiastku vo výške 265,20 eur, pričom žalobca do sumy 250,- eur zahrnul aj sumu DPH. Strany sporu si dohodli odmenu za jednotlivý úkon bez ohľadu na dĺžku jeho trvania, a preto priznal žalobcovi za zastupovanie žalovaného v konaní vedenom pod sp. zn. 33T/63/2018 sumu vo výške 4.750,- eur. Vo vzťahu ku konaniu vedenému pod sp. zn. 5T/125/2018 žalobca nepreukázal uzatvorenie dohody o zmluvnej odmene vo výške 250,- eur za jeden úkon právnej služby, a preto mu patrí len tarifná odmena podľa vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov. Základná sadzba tarifnej odmeny podľa §12 ods. 3 písm. c) za obhajobu pri zločine podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona bola v roku 2018, t. j. v čase udelenia plnomocnenstva na zastupovanie vo výške 153,50 eur. Avšak aj v tomto prípade žalobca obhajoval žalovaného okrem tohto trestného činu aj v súvislosti s trestným činom sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona (základná sadzba tarifnej odmeny činí 115,13 eur), obmedzovanie osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. b) a písm. d) Trestného zákona (základná sadzba tarifnej odmeny činí 115,13 eur) a § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (základná sadzba tarifnej odmeny činí 76,75 eur). Za týchto okolností by mal žalobca nárok na odmenu za jeden úkon právnej služby vo výške 307,- eur (153,50 eur + 38,38 eur + 38,38 eur + 25,58 eur = 255,84 eur + 20 % DPH). Keďže súd je viazaný žalobným návrhom, vychádzal pri priznaní nároku zo sumy 250,- eur za jeden úkon právnej služby a žalobcovi priznal sumu vo výške 5.250,- eur. Žalovaný síce namietal, že žalobcovi uhradil 18.000,- eur, ale nepreukázal na aké úkony boli tieto platby započítané, teda to, že odmena bola uhradená aj za úkony, za ktoré si žalobca uplatnil odmenu aj v tomto konaní. Súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po uplynutí desaťdňovej lehoty určenej v predžalobnej výzve, t. j. od 2. júna 2019.

Súd prvej inštancie zamietol návrh na vykonanie dokazovania výsluchom žalovaného a svedka, nakoľko takýto návrh bol podaný až po uplynutí lehoty sudcovskej koncentrácie. Súd nevykonal dokazovanie ohľadom zistenia, či žalobca odviezol DPH z vyúčtovaných odmien, keďže táto skutočnosť nemá vplyv na jeho nárok na odmenu za poskytnuté právne služby. Táto skutočnosť by mohla byť dôležitá z hľadiska toho, či medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzatvoreniu dohody o výške odmeny v rámci zastupovania v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-3/1-VYS-PO-2018, resp. k zmene dohody v rámci zastupovania v konaní vedenom pod sp. zn. 33T/63/2018, keďže žalovanému ako spotrebiteľovi nebol zo strany žalobcu ako dodávateľa služieb vystavený daňový doklad.

O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 CSP a s ohľadom na úspech žalobcu v rozsahu 89 % a úspech žalovaného v rozsahu 11 % priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením.

Proti rozsudku v rozsahu I. a III. výroku podal včas odvolanie žalovaný, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. e), písm. f) a písm. h) CSP, teda, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný trval na právnom názore, že honorár vo výške 250,- eur za jeden úkon právnej služby je neadekvátne vysoký a v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca ho v trestnom konaní zastupoval asi deväť mesiacov, za čo mu vyúčtoval odmenu vo výške 32.750,- eur. Žalobcovi uhradil 13. novembra 2017 v hotovosti 2.000,- eur (dôkaz príjmový pokladničný doklad), 11. decembra 2017 v hotovosti 2.000,- eur (dôkaz príjmový pokladničný doklad), 26. marca 2018 v hotovosti 5.000,- eur, 29. mája 2018 v hotovosti 5.000,- eur (dôkaz príjmový pokladničný doklad) a 31. augusta 2018 v hotovosti 4.000,- eur. Navyiac nikde v dohode o odmene advokáta za poskytovanie právnych služieb sa neuvádza odkaz na vyhlášku o odmenách a náhradách advokátov ani na ustanovenie § 2 ods. 2 písm. d) tejto vyhlášky. Popritom v konaní vedenom Okresným súdom

Prešov pod sp. zn. 5T/125/2018 nedošlo k spojeniu vecí podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku, teda nebola naplnená dikcia § 13 ods. 3 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov, a preto bolo potrebné aplikovať na danú vec ustanovenie § 13 ods. 4 citovanej vyhlášky. Súd nesprávne aplikoval ustanovenia vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov o výpočte tarifnej odmeny za zastupovanie v trestnom konaní v znení účinnom v roku 2018, keď vyslovil, že za obhajobu pri zločine podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona bola v roku 2018 základná sadzba tarifnej odmeny vo výške 153,50 eur, lebo podľa § 1 ods. 4 tejto vyhlášky v znení účinnom v roku 2018 výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o štyri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3, v dôsledku čoho bola základná sadzba tarifnej odmeny za zastupovanie v trestnom konaní podľa § 12 ods. 3 písm. c) za jeden úkon právnej služby v roku 2018 vo výške 134,- eur. Namietal tiež neúčelnosť a neekonomickosť vyúčtovaných úkonov právnej služby a to, že v konaní bola porušená aj zásada kontradiktórnosti sporového konania, keďže súd nevykonal ním navrhovaný dôkaz – výsluch Mgr. Alexandra Mušinku, PhD.. Zároveň nesúhlasil ani s názorom súdu, že je bezpredmetné, či žalobca DPH odvedol alebo nie, pretože ak by žalobca DPH neodvedol, konal by v rozpore so zákonom č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) a mohol by naplniť aj skutkovú podstatu niektorého z daňových trestných činov. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

9. Žalovaný doručil súdu dodatok k odvolaniu, v ktorom uviedol, že po tom ako sa mu (veľmi zdĺhavým spôsobom) podarilo oboznámiť s predpismi Slovenskej advokátskej komory, žalobcu kontaktoval s viacerými námietkami, ktoré žalobca ignoroval, pričom tento jeho postoj bol jedným z dôvodov na odvolanie plnomocenstva. Listom z 28. mája 2019 žiadal, aby žalobca upravil výdaje v súlade s predpismi Slovenskej advokátskej komory, aby výdaje voči nemu uplatnil vo forme faktúr a aby mu vydal príjmové/daňové doklady na potvrdenie jeho platieb.

10. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že klient počas celej doby poskytovania právnych služieb nevyjadril nesúhlas so znením dohody o odmene advokáta za poskytovanie právnych služieb, ale ani to, že by slovenskému jazyku vo verbálnej alebo písomnej forme nerozumel. Tvrdenia odvolateľa o nesprávnej výške odmeny za jeden úkon právnej služby sú irelevantné, pretože v danej veci išlo o tarifnú odmenu určenú inak, s ktorou bol odvolateľ v čase uzatvorenia dohody oboznámený a na znak súhlasu so stanovením výšky tarifnej odmeny dohodnutej inak túto dohodu vlastnoručne podpísal. Návrhy odvolateľa nielenže neboli uplatnené včas, ale dokonca boli odvolateľom navrhované až po ukončení dokazovania zo strany súdu aj napriek faktu, že pred vyhlásením uznesenia sa konajúci súd procesných strán niekoľkokrát pýtal či majú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a reakcia zo strany žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu bola, že nemajú návrhy, na čo konajúci súd vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako zákonný a vecne správny potvrdil.

11. K vyjadreniu žalobcu podal žalovaný odvolaciu repliku, v ktorej zotrval na svojich argumentoch týkajúcich sa nesprávneho určenia výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby a opätovne navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

12. K odvolacej replike žalovaného podal žalobca odvolaciu dupliku, v ktorej uviedol, že odvolací súd by nemal prihliadať na doplnenie odvolania, ktoré bolo doručené súdu po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Popritom zopakoval svoje argumenty uvádzané už v priebehu prvoinštančného konania o prípustnosti dohody o výške odmeny za jeden úkon právnej služby a o tom, že žalovaný nikdy nemal výhrady voči odmene v takejto výške. Na základe uvedených skutočností žalobca opätovne navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako zákonný a vecne správny potvrdil.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a

nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

V prvom rade odvolací súd zdôrazňuje, že v posudzovanom prípade skutkovo a právne vychádzal zo skutočností, že žalovaný skutočne v rámci lehoty sudcovskej koncentrácie pred súdom prvej inštancie nespochybnil počet ani dĺžku trvania úkonov v tom zmysle, že by tieto úkony neboli vykonané. Zároveň si strany sporu v konaní vedenom pod sp. zn. 33T/63/2018 dohodli zmluvnú odmenu za jednotlivý úkon právnej služby vo výške 250,- eur bez ohľadu na dĺžku jeho trvania a vo vzťahu ku konaniu vedenému pod sp. zn. 5T/125/2018 žalobca nepreukázal uzatvorenie dohody o zmluvnej odmene za jeden úkon právnej služby, a preto mu mala patriť len tarifná odmena podľa vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov.

Pokiaľ žalovaný trval na tom, že odmena za jeden úkon právnej služby vo výške 250,- eur je v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd konštatuje, že žalovaný si žalobcu za svojho obhajcu zvolil a na výške odmeny sa so žalobcom dohodol, pričom takáto výška odmeny nebola neporovnateľná s výškou tarifnej odmeny podľa vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za zastupovanie vo veci sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. b) a písm. d) Trestného zákona a ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Navyše žalovaný ani počas poskytovania právnych služieb a ani pred uplatnením si nároku žalobcu nerozporoval uzatvorenú dohodu za jeden úkon právnej služby vo výške 250,- eur a zároveň, pokiaľ sa mu v neskoršom období zdala takáto odmena ako neadekvátna mohol kedykoľvek plnomocenstvo udelené žalobcovi odvolať a tým eliminovať vznik ďalších nákladov na svoju obhajobu.

Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že už skôr vykonal úhrady odmien žalobcu v celkovej výške 18.000,- eur, takáto skutočnosť nebola v konaní preukázaná. V prvom rade ohľadne tohto skutkového tvrdenia nedošlo ani len k jeho substancovaniu v rovine, za ktoré konkrétne úkony právnej služby a v ktorom trestnom konaní boli tieto úhrady vykonané. Pri takto neúplnom skutkovom tvrdení nemal možnosť súd prvej inštancie ani riadne, hospodárne a účelne vykonávať ďalšie dokazovanie. Zároveň v priamom kontexte na túto procesnú skutočnosť je potrebné poukázať na to, že nebolo súdu prvej inštancie žalovaným vôbec preukázané, že úhrady odmien pre žalobcu boli vykonané.

19. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že nikde v dohode o odmene advokáta za poskytovanie právnych služieb sa neuvádza odkaz na vyhlášku o odmenách a náhradách advokátov ani na ustanovenie § 2 ods. 2 písm. d) tejto vyhlášky, odvolací súd poznamenáva, že absencia citácie ustanovenia § 2 ods. 2 písm. d) vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov nespôsobuje neplatnosť tejto dohody.

20. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o neúčelnosti a neekonomickosti vyúčtovaných úkonov právnej služby odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný tento aspekt vyúčtovaných úkonov nenamietal v odpore, ani v ďalšom priebehu konania, ale až na pojednávaní konanom v danej veci. Rovnako návrh na vykonanie dôkazu výsluchom svedka J. K. J., E. predniesla právna zástupkyňa žalovaného (advokátska koncipientka právneho zástupcu žalovaného) po tom, ako súd uviedol predbežné právne posúdenie veci.

21. V nadväznosti na to odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že sudcovská koncentrácia konania má diskrečný charakter, avšak len v závislosti od toho, či ju v danom prípade súd uplatní alebo nie. Pokiaľ už raz bola v konaní uplatnená, súd je takýmto procesným postupom viazaný. „Keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 530/2018 z 15. novembra 2018).

22. Za týchto okolností odvolací súd uzatvára, že ak súd prvej inštancie v danej veci sudcovskú koncentráciu konania uplatnil a zákonný sudca rozhodol, že námietky týkajúce sa neúčelnosti a neekonomickosti vyúčtovaných úkonov, ako aj návrh na vykonanie výsluchu svedka J. K. J., E. neboli zo strany žalovaného vykonané včas, keďže neboli uplatnené od začiatku sporového konania vôbec a to ani len v náznakoch vyjadrujúcich pochybnosti, ale až na vytyčenom pojednávaní, postupoval súd prvej inštancie správne, ak pojednávanie neodročoval a na prvom a jedinom pojednávaní v prejednávanej veci rozhodol.

23. Takisto za irelevantnú v tomto konaní považuje odvolací súd námietku žalovaného, že podľa neho nie je bezpredmetné, či žalobca DPH odviezol alebo nie, pretože pre danú vec je rozhodujúce, či žalobca predmetné úkony právnej služby vykonal a či žalovaný mu za vykonané úkony právnej služby zaplatil odmenu.

24. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom v časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.750,- eur s príslušenstvom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Odvolací súd však hodnotí ako dôvodnú námietku žalovaného o nesprávnosti výpočtu tarifnej odmeny, ktorú súd žalobcovi priznal za úkony právnej služby vykonané v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-3/1-VYS-PO-2018 a následne v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/125/2018.

26. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalovaného, že podľa § 1 ods. 4 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov v znení účinnom v čase poskytnutia úkonov právnej služby výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o štyri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3.

27. Vzhľadom na to odvolací súd verifikoval výšku priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka 2014 a zistil, že táto predstavovala 839,- eur, z čoho 1/6 síce nie je 134,- eur ako to tvrdí žalovaný, ani 153,50 eur ako to určil súd prvej inštancie, ale je 139,80 eur.

28. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie nesprávne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.250,- eur s príslušenstvom, podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zaoberať sa vecou v zmysle právneho názoru vyjadreného odvolacím súdom, ktorým je súd prvej inštancie viazaný. Súd prvej inštancie posúdi nárok žalobcu na odmenu za úkony právnej služby vykonané v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-3/1-VYS-PO-2018 a následne v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/125/2018 podľa § 1 ods. 4

vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov v znení účinnom v čase vykonania úkonov právnej služby žalobcom, pričom bude vychádzať z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka 2014, t. j. zo sumy 839,- eur a následne rozhodne vo veci samej a rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby spĺňalo procesné náležitosti v zmysle ustanovení § 220 CSP a § 236 CSP tak, aby bolo v prípade podaného odvolania odvolacím súdom preskúmateľné.

V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie zároveň rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania v súlade s ustanovením § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).